

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Υ ΠΗΡΧΑΝ ΔΥΟ ΕΙΔΗ ΣΚΟΤΟΥΣ, και η Τάκεντα' φοβόταν το δεύτερο πολύ περισσότερο από το πρώτο.

Το πρώτο σκότος ήταν κάτι συνηθισμένο: το σκοτάδι των σκιών, όπου δεν κατάφερνε να φτάσει το φως, το σκοτάδι του μισάνοιχτου φύλλου μιας ντουλάπας ή της παλιάς αποθήκης κοντά στο δάσος. Αυτό το πρώτο σκότος ήταν το σκότος του δειλινού, που εισχωρούσε στα σπίτια τη νύχτα, σαν απρόσκλητος επισκέπτης που θέλοντας και μη, όφειλες να τον υποδεχτείς.

Το πρώτο σκότος είχε τους κινδύνους του, ειδικά σε αυτόν τον τόπο όπου οι σκιές ανέπνεαν και κακόβουλα πράγματα αλυχτούσαν μες στη νύχτα. Το δεύτερο σκότος, όμως –εκείνο που κάλυπτε την Τάκεντα κάθε πρωί– ήταν που πραγματικά φοβόταν. Η τυφλότητά της ήταν άμεσα συνδεδεμένη με την ανατολή του ήλιου: καθώς χάραζε το πρώτο φως, η όρασή της έσβηνε. Τότε την κυρίευε το δεύτερο σκότος – ενός καθαρού, αναπόδραστου ερέβους. Παρά τις διαβεβαιώσεις γονιών και ιερέων, ήξερε πως μέσα από εκείνο το σκότος κάτι φρικτό την παρακολουθούσε.

Η δίδυμη αδερφή της, η Γουίλια², την καταλάβαινε. Η κατάρρα της Γουίλια ήταν το ακριβώς ανάποδο από της Τάκεντα: η Γουίλια είχε την όρασή της κατά τη διάρκεια της μέρας, όμως κάθε βράδυ το δεύτερο σκότος κυρίευε εκείνη. Ποτέ δεν είχαν κι οι δυο την ίδια στιγμή την όρασή τους – και έτσι, παρότι δίδυμες, τα κορίτσια δεν είχαν μπορέσει ποτέ να κοιτάξουν η μία την άλλη στα μάτια.

Καθώς μεγάλωνε, η Τάκεντα προσπάθησε να ξεορκίσει τον φόβο της γι' αυτό το δεύτερο σκότος, μαθαίνοντας να παίζει μου-

1 Αρχαϊκός όρος προερχόμενος από τα λατινικά, που σημαίνει «σιωπηρό» ή «ανομολόγητο» (Σ.τ.Μ.).

2 Από το πρωτο-γερμανικό "wiljō" που σημαίνει «θέληση» (Σ.τ.Μ.).

σική. Παρηγορούσε τον εαυτό της με τη σκέψη πως, τουλάχιστον, είχε ακόμα την ακοή της. Πράγματι, τις ώρες που ήταν τυφλή, ένοιωθε πως αφουγκραζόταν καλύτερα την εγγενή μουσική του τόπου: το τρίξιμο των χαλικιών κάτω από ένα πέλημα, το ζωηρό τρέμουλο του γέλιου, όταν τύχαινε κάποιο παιδί να περάσει δίπλα από το κάθισμά της στην κεντρική πλατεία. Ενίοτε, η Τάκεντα ένοιωθε πως μπορούσε ν' ακούσει μέχρι και το τέντωμα των αρχαίων δέντρων, καθώς εκείνα μεγάλωναν ακόμα περισσότερο –έναν ήχο σαν το στρίψιμο σκοιινιού– συνοδευόμενο από τον μαλακό αναστεναγμό των φύλλων τους.

Επιθυμούσε όμως να δει έστω και μια φορά τον ήλιο. Μια γιγάντια, απαστράπτουσα, φλεγόμενη, διάπυρη σφαίρα στον ουρανό, πιο λαμπρή ακόμη κι από το φεγγάρι; Ένοιωθε την έντονη ζέστη του στο δέρμα της, κι έτσι ήξερε πως ήταν αληθινός. Πώς έπρεπε όμως να ήταν η αίσθηση για όλους τους υπόλοιπους, που ζούσαν τις ζωές τους αντικρίζοντας αυτό το εκπληκτικό, ουράνιο πυρ να κρέμεται από πάνω τους;

Μόλις οι άνθρωποι του χωριού έμαθαν για τις αντίστροφες κατάρεις των δύο κοριτσιών, ήξεραν πως ήταν σημαδεμένες. Οι άνθρωποι ψιθύριζαν πως ήταν το άγγιγμα του Έλους – κι αυτό ήταν καλό: σήμαινε πως τα δίδυμα κορίτσια είχαν επιλεγεί, πως ήταν ευλογημένα.

Η Τάκεντα δυσκολευόταν να το αντιληφθεί ως ευλογία, μέχρι την πρώτη εκείνη μέρα που ανακάλυψε το αληθινό τραγούδι της. Όταν ήταν μικρό παιδί ακόμα, οι άνθρωποι του χωριού αγόρασαν τύμπανα από έναν πλανόδιο έμπορο, ώστε η Τάκεντα να τους συνοδεύει με το τραγούδι της όσο εκείνοι δούλευαν στα χωράφια με τις σκονιτιές³. Έπειτα της είπαν πως, όταν τραγουδούσε, το σκοτάδι ανάμεσα στα δέντρα έμοιαζε να υποχωρεί, και ισχυρίζονταν πως ο ήλιος γινόταν πιο λαμπρός. Μία από εκείνες τις μέρες, η Τάκεντα ανακάλυψε μια δύναμη μέσα της – κι άρχισε να τραγουδά ένα όμορφο τραγούδι που εύφραине τις καρδιές, γεμίζοντάς τες

3 Dustwillow στο πρωτότυπο (Σ.τ.Μ.).

χαρά. Με κάποιον τρόπο το ήξερε, πως το τραγούδι είχε προέλθει από το Έλος – ένα χάρισμα που συνόδευε την κατάρα την τυφλότητάς της.

Η Γουίλια ψιθύρισε πως κι εκείνη ένιωθε μια δύναμη μέσα της: μια αλλόκοτη, εκπληκτική δύναμη στα χέρια. Όταν πολεμούσε με το σπαθί –παρ’ όλο που ήταν μόλις δώδεκα ετών– μπορούσε ν’ ανταγωνιστεί επάξια μέχρι και τον Μπαρλ τον σιδερά.

Από τις δυο τους, η Γουίλια ήταν πάντα η ατρόμητη – τουλάχιστον όσο έφεγγε ο ήλιος στον ουρανό. Το βράδυ, όταν την κυριεύε το δεύτερο σκότος, έτρεμε από έναν φόβο που η Τάκεντα γνώριζε καλά. Κατά τις ατέλειωτες εκείνες νύχτες, η Τάκεντα τραγουδούσε στην αδελφή της, ένα κορίτσι παραδομένο στον –παράλογο– τρόμο, πως αυτή τη φορά δεν θα ξανάβρισκε το φως της το πρωί.

Μια τέτοια νύχτα, λίγο μετά τα δέκατα τρίτα γενέθλιά τους, η Τάκεντα ανακάλυψε ένα δεύτερο τραγούδι. Αναδύθηκε στο μυαλό της καθώς ένα πλάσμα του δάσους χτυπούσε με τα νύχια του την πόρτα, ουρλιάζοντας και λυσομανώντας. Κάποιες νύχτες, τα θηρία έβγαιναν από το δάσος, ορμούσαν στα σπίτια κι άρπαζαν τους ανθρώπους που βρίσκονταν μέσα. Αυτό ήταν το τίμημα της ζωής στα Ακροχώρια⁴: ο τόπος απαιτούσε φόρο αίματος. Το μόνο που μπορούσες να κάνεις ήταν να αμπαρώσεις την πόρτα σου και να προσευχηθείς είτε στο Έλος είτε στην Άγγελο –ανάλογα με την προτίμηση– για να σε σώσει.

Εκείνη τη νύχτα, όμως –ακούγοντας την αδελφή της να πανικοβάλλεται και τους γονείς της να κλαίνε– η Τάκεντα είχε πλησιάσει το θηρίο, καθώς εκείνο έσπαγε την πόρτα. Είχε ακούσει μουσική στο ράγισμα και τον θρυμματισμό της πόρτας, στον άνεμο που έκανε τα δέντρα να κροταλίζουν, στο ίδιο της το καρδιοχτύπι που βροντούσε μες στ’ αυτιά της. Άνοιξε τότε το στόμα της και είπε ένα νέο τραγούδι: ένα τραγούδι που έκανε το θηρίο να ουρλιάξει

⁴ Approaches στο πρωτότυπο. Παρά το τι μοιάζει να υποδεικνύει η λέξη, αναφέρεται στην πιο απομακρυσμένη περιοχή από τον πολιτισμό, εξ ου και η απόδοση εδώ (Σ.τ.Μ.).

από πόνο και να φύγει μακριά. Ένα τραγούδι που αφηφούσε τον κίνδυνο, ένα τραγούδι αποτροπής, ένα τραγούδι προστασίας.

Το επόμενο βράδυ, οι χωριανοί τής ζήτησαν ν' απευθύνει το τραγούδι της στο σκοτάδι. Στο άκουσμα της μουσικής της, τα δέντρα θαρρείς και γαλήνεψαν. Από εκείνη τη μέρα, τίποτα δεν ξαναβγήκε μέσα από το δάσος. Το χωριό, κάποτε το μικρότερο από τα τρία Ακροχώρια, άρχισε να ακμάζει καθώς διαδιδόταν η φήμη των δύο προστάτιδών του: της ατρόμητης πολεμίστριας που εξασκούταν στη διάρκεια της μέρας, και της ήσυχης αοιδού που γαλήνευε την ίδια τη νύχτα.

Για δύο χρόνια, το χωριό γνώρισε μια απρόσμενη ειρήνη. Κανένας άνθρωπος δεν χάθηκε κατά τη διάρκεια της νύχτας. Κανένα θηρίο δεν αλυχτούσε στο φως του φεγγαριού. Το Έλος είχε στείλει φύλακες να προστατεύουν τους κατοίκους. Μάλιστα κανείς δεν έδωσε ιδιαίτερη σημασία όταν ένας νέος άρχοντας, ο αυτοαποκαλούμενος Κύρης του Αρχοντικού, εκτόπισε τον προηγούμενο και πήρε τη θέση του. Οι καυγάδες μεταξύ αρχόντων δεν αφορούσαν τους κοινούς ανθρώπους. Άλλωστε, αυτός ο Κύρης του Αρχοντικού έμοιαζε να μην ασχολείται μαζί τους. Ήδη αυτό ήταν βελτίωση σε σχέση με τον προηγούμενο – ή τουλάχιστον έτσι νόμιζαν.

Μόλις όμως οι δίδυμες κλείσανε τα δεκαπέντε τους χρόνια, τα πάντα γκρεμίστηκαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Τάκεντα

ΟΙ ΨΙΘΥΡΙΣΤΕΣ ΗΡΘΑΝ ΑΚΡΙΒΩΣ ΠΡΙΝ από τη δύση του ηλίου, και το τραγούδι της Τάκεντα δεν στάθηκε αρκετό για να τους σταματήσει.

Ούρλιαζε το ρεφραίν του Αποτροπαϊκού Άσματος, με τα χέρια να χορεύουν πάνω στις χορδές της βιόλας της – δώρο των γονιών της για τα δέκατα τέταρτα γενέθλιά της.

Τώρα πια δεν είχε γονείς – τους είχαν σκοτώσει πριν από δέκα μέρες τα παράξενα πλάσματα που τώρα έκαναν επίθεση στο χωριό. Προτού προλάβει να συνέλθει από την οδύνη της απώλειας, είχαν πάρει και τη Γουίλια. Τώρα είχαν έρθει να καταστρέψουν ολόκληρο το χωριό.

Καθ' ότι ο ήλιος δεν είχε δύσει ακόμα, δεν μπορούσε να τους δει, όμως άκουγε τις σιγανές, αλληλεπικαλυπτόμενες φωνές τους, καθώς έρεαν γύρω από το κάθισμά της. Η εκφορά τους ήταν τραχιά –ψίθυροι γεμάτοι λόγια ακατανόητα– σαν ένα άσμα κάτω από το δικό της τραγούδι.

Κατέβαλε ακόμα μεγαλύτερη προσπάθεια, παίζοντας τις χορδές της βιόλας της με γδαρμένα δάχτυλα, καθισμένη στη συνηθισμένη θέση της στο κέντρο του χωριού, δίπλα στη γεμάτη στέρνα. Το τραγούδι θα *έπρεπε* να ήταν αρκετό. Για δύο χρόνια, είχε κρατήσει μακριά κάθε τρόμο και φρίκη. Καθώς όμως έρεαν γύρω από την Τάκεντα, οι Ψιθυριστές δεν έμοιαζαν να ενοχλούνται. Σύντομα, ανθρώπινα ουρλιαχτά τρόμου ήχησαν γύρω της σαν μια φρικτή χορωδία.

Η Τάκεντα προσπάθησε να τραγουδήσει πιο δυνατά, όμως η φωνή της είχε αρχίσει να βραχνιάζει. Με την επόμενη ανάσα της έβηξε. Πήρε μια κοφτή ανάσα τρέμοντας, πασχίζοντας να–

Ένωσε κάτι ψυχρό να την αγγίζει φευγαλέα. Ο πόνος στα δάχτυλά της έγινε μούδιασμα και με κομμένη την ανάσα πήδηξε προς τα πίσω, σφίγγοντας τη βιόλα στο στήθος της. Τα πάντα γύρω της εξακολουθούσαν να είναι βυθισμένα στη μαυρίλα, μπορούσε όμως ν' ακούσει το πλάσμα κοντά της – χίλιους αλληλεπικαλυπτόμενους ψιθύρους, σαν φυλλομέτρημα βιβλίου, ο κάθε ήχος σιγανός σαν στερνή ανάσα.

Μετά όμως απομακρύνθηκε, δίχως να της δώσει σημασία. Οι υπόλοιποι χωριανοί δεν στάθηκαν τόσο τυχεροί. Είχαν κλειδωθεί στα σπίτια τους – απ' όπου τώρα φώναζαν, προσεύχονταν και ικέτευαν... μέχρι που ένας ένας άρχισαν να σιωπούν.

«Τάκεντα!», ακούστηκε μια φωνή κοντά της. «Τάκεντα! Βοήθεια!»

«Μίριαν;» Η φωνή της Τάκεντα βγήκε σαν τραχύ κρώξιμο. Από ποια κατεύθυνση είχε ακουστεί η φωνή; Η Τάκεντα στράφηκε γύρω γύρω στα τυφλά, κλωτσώντας το σκαμνί της που έπεσε μ' ένα κροτάλισμα.

«Τάκεντα!»

Να, εκεί! Η Τάκεντα έσυρε με προσοχή το πόδι της στο τοίχωμα της στέρνας, για να νιώσει τις λαξεμένες της πέτρες και να προσανατολιστεί, κι ύστερα άρχισε να τρέχει μες στο σκοτάδι. Γνώριζε καλά αυτό το κομμάτι του χωριού κι είχαν περάσει χρόνια από την τελευταία φορά που σκόνταψε διασχίζοντας την κεντρική πλατεία. Παρ' όλα αυτά, με το πρώτο βήμα τη διαπέρασε μια γνώριμη σουβλιά φόβου – απέναντι στο σκότος που εξακολουθούσε να την τρομοκρατεί.

Άραγε αυτή τη φορά θα βάδιζε στο κενό δίχως να καταφέρει ποτέ να επιστρέψει; Θα συνέχιζε να τρεκλίζει για πάντα μέσα σ' ένα απέραντο, ανεξιχνίαστο έρεβος, χάνοντας κάθε φυσική αίσθηση και ικανότητα αφής;

Αντί για όλα αυτά, άγγιξε τον τοίχο ενός σπιτιού, εκεί ακριβώς όπου περίμενε να τον βρει. Ψηλάφισε με γδαρμένα δάχτυλα, αγγίζοντας το περβάζι του παραθύρου και τα γλαστράκια με τα βοτάνια της Μίριαν, τοποθετημένα στη σειρά. Πάνω στη βιασύνη της,

κατά λάθος ένα από αυτά το έσπρωξε, κι εκείνο έπεσε κι έγινε χίλια κομμάτια στο λιθόστρωτο.

«Μίριαν!» φώναξε η Τάκεντα, προχωρώντας ψηλαφιστά κατά μήκος του τοίχου. Στο χωριό εξακολουθούσαν ν' αντηχούν ουρλιαχτά – άνθρωποι που ζητούσαν απεγνωσμένα βοήθεια και άλλοι που κραύγαζαν πανικόβλητοι. Όλοι οι ήχοι μαζί γίνονταν μια θύελλα θορύβου, ταυτόχρονα όμως ο καθένας ακουγόταν τόσο μόνος.

«Μίριαν;» είπε η Τάκεντα. «Γιατί 'ναι ανοιχτή η πόρτα σου; Μίριαν!»

Η Τάκεντα μπήκε ψηλαφιστά μέσα στη μικρή οικία και μετά σκόνταψε πάνω σ' ένα άψυχο σώμα. Με δάκρυα να βρέχουν τα μάγουλά της και τη βιόλα στο χέρι, η Τάκεντα γονάτισε. Με το άλλο χέρι ψηλάφισε τη δαντελωτή φούστα – η Μίριαν την είχε κεντήσει με τα ίδια της τα χέρια, τα βράδια που έμενε μερικές φορές ξύπνια για να κάνει παρέα στην Τάκεντα. Έφερε το χέρι της στο πρόσωπο της γυναίκας.

Δεν είχε περάσει ούτε ώρα από τη στιγμή που η Μίριαν έφερε στην Τάκεντα ένα φλιτζάνι τσάι – και τώρα... κατά παράξενο τρόπο το δέρμα της ήταν ήδη παγωμένο, το σώμα της άκαμπτο.

Η Τάκεντα άφησε τη βιόλα να πέσει κάτω, κι έσπρωξε το σώμα της προς τα πίσω. Χτύπησε σ' έναν τοίχο με την πλάτη, ρίχνοντας κάτι στο πάτωμα. Το αντικείμενο έπεσε και ράγισε μ' έναν σχεδόν μουσικό ήχο.

Έξω, πλέον και τα τελευταία ουρλιαχτά έσβηναν.

«Πάρτε κι εμένα!» φώναξε η Τάκεντα ψηλαφώντας την κάσα της πόρτας και βγήκε έξω. Στρίβοντας σε μια στενή γωνία έγγαρε το χέρι της, έσκισε τη φούστα της και μάτωσε τον πήχη της. «Πάρτε με όπως πήρατε την οικογένειά μου!» Επέστρεψε τρεκλίζοντας στην κεντρική πλατεία και, καθώς έσβηναν οι ήχοι από τις κραυγές και τον πανικό, αντιλήφθηκε μια πιο σιγανή φωνή – τη φωνή ενός παιδιού.

«Άρεν;» φώναξε. «Εσύ είσαι;»

Όχι. Έλος, άκου την προσευχή μου. Σε παρακαλώ...

«Άρεν!» Η Τάκεντα ακολούθησε τα αδύναμα, πανικόβλητα ουρλιαχτά σε ένα άλλο κτίσμα. Η πόρτα ήταν κλειδωμένη, όμως αυτό δεν έμοιαζε να εμποδίζει τους Ψιθυριστές. Ήταν κάποιου είδους πνεύματα ή στοιχειά.

Η Τάκεντα προχώρησε ψηλαφιστά ως το παράθυρο, όπου άκουσε ένα μικρό χέρι να χτυπάει από μέσα το τζάμι. «Άρεν...» είπε η Τάκεντα, ακουμπώντας τη δική της παλάμη πάνω στο τζάμι. Κάτι ψυχρό πέρασε ξυστά της.

«Τάκεντα!» τσίριξε το μικρό αγόρι, η φωνή του πνιγμένη πίσω από το γυαλί. «Σε παρακαλώ! Έρχεται!»

Εκείνη εισέπνευσε και προσπάθησε –μέσα από τα αναφιλητά της– να βγάλει με το ζόρι από μέσα της ένα τραγούδι. Το Αποτροπαϊκό Άσμα όμως δεν λειτουργούσε. Ίσως... ίσως κάτι άλλο;

«Ήσυχες... ήσυχες μέρες με τον ζεστό τους ήλιο...» άρχισε να λέει, δοκιμάζοντας το πρώτο της τραγούδι – το χαρούμενο τραγούδι που τραγουδούσε στην αδελφή της και τους ανθρώπους του χωριού, όταν ήταν παιδί. «Και φως που γαληνεύει δίχως να στερεύει...»

Τα λόγια έσβησαν στα χείλη της. Πώς μπορούσε να τραγουδήσει για έναν ήλιο που πια δεν έβλεπε; Πώς μπορούσε να καθησυχάσει και να φέρει χαρά, με τους ανθρώπους ολόγυρά της να πεθαίνουν;

Εκείνο το τραγούδι... Δεν το θυμόταν πια εκείνο το τραγούδι.

Οι κραυγές του Άρεν έπαψαν μ' έναν υπόκωφο γδούπο μέσα από το κτίσμα. Έξω, τα τελευταία ουρλιαχτά έσβησαν – και το χωριό βυθίστηκε στη σιωπή.

Η Τάκεντα απομακρύνθηκε φοβισμένη από το παράθυρο, κι ύστερα άκουσε από πίσω της βήματα.

Βήματα. Οι Ψιθυριστές δεν έκαναν τέτοιους ήχους.

Στράφηκε απότομα προς τα βήματα κι άκουσε το θρόισμα υφάσματος – κάποιος στεκόταν κοντά της και την παρακολουθούσε.

«Σ' ακούω!» ούρλιαξε η Τάκεντα στην αθέατη μορφή. «Κύρη του Αρχοντικού! Ακούω τα βήματά σου!»

Άκουσε κάποιον ν' ανασαίνει. Σταδιακά έσβησαν μέχρι κι οι ήχοι των Ψιθυριστών. Όποιος κι αν βρισκόταν όμως εκεί και παρακολουθούσε, παρέμεινε ακίνητος.

«Πάρε με!» ούρλιαξε η Τάκεντα στο δεύτερο σκότος. «Πάρε με να τελειώνουμε!»

Αντ' αυτού, τα βήματα υποχώρησαν. Μια ψυχρή, μοναχική αύρα άρχισε να πνέει μέσα στο χωριό. Η Τάκεντα ένωσε τις τελευταίες ακτίνες του ήλιου να χάνονται και τον αέρα να ψύχεται. Καθώς έπεσε η νύχτα, η όραση της Τάκεντα επέστρεψε. Όταν πια το σκότος έδωσε τη θέση του στις απλές σκιές, ανοιγόκλεισε τα μάτια της για να συνηθίσουν. Στον ουρανό παρέμεναν τα τελευταία απομεινάρια θερμότητας από τον ήλιο που μόλις είχε δύσει – σαν τις άκρες ενός φυτιλιού που έμεναν αναμμένες, για λίγο μόνο, αφού η φωτιά του είχε σβήσει.

Η Τάκεντα βρέθηκε να στέκεται κοντά στη στέρνα, με το πρόσωπό της μουσκεμένο από τα δάκρυα και τ' ανακατωμένα καστανά μαλλιά της κολλημένα πάνω του. Η αγαπημένη της βιόλα κειτόταν στο κατώφλι του σπιτιού της Μίριαν, με το ξύλινο φινιρισμά της γδαρμένο.

Το χωριό ήταν σιωπηλό – άδειο, εξόν από την Τάκεντα και τα άψυχα κορμιά.